

Prolog

Bună, sunt Olguța Tomescu. E posibil să fi aflat câte ceva despre mine dacă ați citit primele două volume ale acestei serii. Pentru șmecherii care au sărit direct la volumul trei, o să spun în câteva cuvinte ce s-a întâmplat până acum.

Locuiesc în Cluj cu părinții mei. Când mama s-a îmbolnăvit, tata a plecat să muncească în străinătate ca să facă rost de bani pentru un transplant de rinichi. În loc să fiu lăsată să-mi văd de nefericirea mea, într-o zi fatidică de vineri am fost trimisă să locuiesc cu mătușa Nina, pe care nici n-o știam. De parcă nu era suficient, a intrat în scenă și bunicul, iar lucrurile au luat-o razna.

Dacă ați auzit de mine, sigur știți și de bunicul putred de bogat pe care îl am în dotare. Plăcerea lui supremă e să se țină de farse și glume proaste. Cum ar fi să-și pună angajatul, pe Maximilian, să mă fugărească prin tot orașul. Aveam să aflu mai apoi că de fapt mă testa pentru a-și da seama dacă e ceva de capul

meu, ca să știe dacă mă face moștenitoarea imperiului financiar pe care l-a clădit. Cum asta a coincis cu plecarea mea de acasă și cu internarea mamei în spital, e posibil ca nivelul de stres să mă fi împins la o grămadă de trăsnăi pe care mai târziu le-am regretat.

M-au ajutat mult prietenii mei Cora și Victor, fără de care mi-ar fi fost mult mai greu. Sau cel puțin mai plictisitor. A, și să nu uităm de Farid, câțelul meu, singurul bull terrier din lume echipat cu ochelari și o eșarfă roșie, gătit așa ca să nu mai bage spaima în populație.

La un moment dat, sătulă să tot fug, m-am dus de bunăvoie la bunicul, și l-am impresionat cu farmecul și inteligența mea. Așa că primul volum a avut happy-end, așa cum îi șade bine unei cărți de aventuri pentru copii: printr-un gest de rară noblețe, bunicul s-a oferit să-i doneze mamei un rinichi, el neavând ce face cu doi. Frumos din partea lui, nu-i așa?

Din păcate, povestea nu s-a oprit aici. În volumul al doilea am povestit despre cum l-a răpit Maximilian pe bunicul, care nu apucase încă să-i doneze mamei mele rinichiul, cerându-ne în schimbul eliberării lui un milion de dolari. Asta era cu aproximativ un milion de dolari mai mult față de câți bani aveam. Am declanșat imediat Operațiunea Jaguarul. Cu o intuiție de geniu, am înscenat înmormântarea mamei, ca să-i

pun pe o pistă falsă pe răpitori și să avem timp să organizăm recuperarea bunicului. Nu toți au gustat faza cu înmormântarea, însă cei cărora le-a plăcut m-au felicitat pentru punerea în scenă.

Între timp, bunicul ajunsese în mâinile lui Benone, un mafiot puternic și misterios care m-a sunat să-mi spună că valoarea răscumpărării a început să crească și că aș face bine să mă grăbesc odată cu banii ăia. Aici a intervenit colegul meu de clasă, Cornel, care s-a bucurat să pună stăpânire pe camerele de supraveghere ale Primăriei de dragul meu. Pe bunic l-am găsit până la urmă, grație unei greșeli de-a lui Benone. Era viu și nevătămat, la fel de cinic și de neînfricat cum îl știam, dar răpitorul lui parcă se evaporase.

Erau atâtea enigme de elucidat, atâtea întrebări fără răspuns, încât rezolvarea lor părea o sarcină imposibilă.

Până la urmă, Poliția l-a găsit pe grădinarul despre care crezuserăm că e Benone. Ghinion. Nu era el, ci un angajat de-al lui, care-i ținuse companie lui Constantin cât timp fusese prizonier în casa din vecini. Nici el nu-și văzuse la față șeful, așa că nu ne-a fost deloc de ajutor. Începusem să mă întreb dacă individul ăsta exista cu adevărat sau trăia doar în imaginația oamenilor.

Între timp, am împlinit 13 ani. Da, bine, mulțumesc, sau ce se zice în ocaziile astea. La mulți ani și vouă.

Am înțeles că multă lume a trecut prin asta, așa că nu-i genul de ispravă cu care să mă laud. Mi-am făcut și cont de Facebook, acum, că am vârsta legală. După o săptămână, m-am plictisit de el și am uitat că există.

Și, că tot veni vorba de laude, am descoperit shoppingul de haine. Da, bine, puteți să râdeți cât vreți, așa aș fi făcut și eu cu câteva luni în urmă. Intru în sevrăj dacă nu mă bag zilnic pe site-urile cu reduceri. De parcă n-ar fi fost suficient, e posibil să-l fi transformat și pe Cornel într-un dependent. Cu toată rușinea, trebuie să recunosc că e posibil să-l fi stricat pe bietul băiat!

Ciudat lucru, dar au început să-mi placă mâțele tot mai mult. Să nu mă înțelegeți greșit, îl ador pe Farid. Ia gândiți-vă ce cool ar fi fost să umblu peste tot însoțită de o pisică! Cred că bunicul ar fi mai mult decât încântat să mă vadă intrând în clanul iubitorilor de feline. Lui nu i-am spus nimic. E o informație pe care o păstrez pentru când chiar o să am nevoie de ea.

Am implicat atâta lume în necazurile mele, încât mă tem să nu se întoarcă împotriva mea. E drept, mi-am făcut și prieteni noi, ceea ce-i de mirare. Mă gândesc serios ca de acum înainte, când fac cunoștință cu cineva, să mă prezint ceva de genul: „Bună, sunt Olga. Nu mă cunoști încă, dar viața ta e pe cale să devină extrem de interesantă.” Ca să știe oamenii în

ce se bagă. Nu cred c-aș greși prea mult și ar merge ca *disclaimer*, ca să nu mă trezesc cu reclamații ulterioare.

Nu vreau să vă mai rețin. Mai ales că poate știți deja ce se întâmplă în primul capitol și sunteți curioși ce urmează.

CAPITOLUL 1

Razia

Când e vară, dacă se întâmplă să ai un munte de bagaje care te împiedică să ieși din casă și un zâmbet tâmp și se întinde pe toată fața, asta înseamnă un singur lucru: vacanță! Cu mers la mare și la munte, fără conferințe pe Skype și fără gânduri legate de boală. Deși știți că asta nu-i genul meu de distracție, în mod excepțional, abia așteptam să fiu ruptă de oboseală, bronzată peste măsură, scoasă din sărite de șoferi nesimțiți, de vânzători aroganți sau de gafele pe care eram convinsă că o să le fac.

Era prima vacanță pe care o petreceam cu ai mei după operația mamei și eram gata să mă sacrific pe altarul distracțiilor simple și eficiente. Oricine ar fi îndrăznit să pună bețe în roate planului meu de a-mi petrece vacanța cu familia era fie nebun, fie nerușinat. Fie un polițist mustăcios de o sută douăzeci de kile, cu pantaloni prost călcați și o moacă transpirată, care se pregătea să sune la noi chiar când am deschis ușa. Având în vedere că ultima aventură începută în pragul

ușii îmi dăduse viața peste cap, vă puteți imagina ce dispoziție mi-a creat priveliștea aceea dizgrațioasă.

— Bună ziua, sunt agentul Bulboacă de la Secția de poliție numărul 6. Îl căutăm pe domnul Tomescu Dan.

Cel care vorbise nu era deloc pătruns de spiritul vacanței. Ba dimpotrivă, așa zice. Iar cei trei indivizi îmbrăcați în negru care-l însoțeau, cu atât mai puțin. M-am blocat. Nu mi-e rușine să mărturisesc că mă ia cu fiori reci atunci când văd oameni înarmați, spre deosebire de tata, pe care-l apucă mâncărimea de limbă.

— Bună ziua, eu sunt, vă ascult, a rostit sus-numitul tată, care a apărut la timp ca să mă salveze.

— Sergent Bulboacă sunt. Domnule Tomescu, o să vă rog să ne însoțiți la Secția de poliție. E o verificare de rutină.

— Ați putea să-mi spuneți despre ce-i vorba mai exact? După cum vedeți, ne pregătim să plecăm în concediu și suntem în întârziere. Sunt sigur că putem rezolva asta și după ce ne întoarcem.

Sergentul le-a făcut semn cu capul celor din spate.

— I-auziți, se grăbesc. Se pare că am ajuns la țanc. Destinația e cumva Madagascar? Sau v-ați luat bilete direct spre Costa Rica?

— Ce-i cu glumele astea de doi bani? a sărit și mama. Ia măsurați-vă cuvintele! Și nu, nu vine nicăieri cu

dumneavoastră. Dacă nu mai e și altceva, aş aprecia dacă ne-ați lăsa să ne vedem de drum. O zi bună, domnilor!

— De asta mă temeam, dar văd că n-avem de ales, a oftat mustăciosul. Domnule Tomescu Dan, pe numele dumneavoastră s-a înregistrat o plângere penală. Sunteți acuzat de răpire, șantaj și însușire de foloase necuvenite.

— Ce?! Pof... Pof... Pof... Șantaj? Răpire? Dar asta-i culmea! O să sun imediat la secție și o să vă reclam superiorilor. Și să nu credeți c-o să mă opresc aici. Avocatul meu va depune o plângere în cel mai scurt timp împotriva dumneavoastră personal. Vă asigur că o să mai auziți de mine.

Cocoțat pe muntele de bagaje, Farid s-a apucat să-i mârâie amenințător pe cei patru. L-am chemat imediat la mine și i-am dat comanda culcat. A trebuit să repet de trei ori până să se supună cu vădită părere de rău.

— Domnule Tomescu, depuneți ce vreți, e dreptul dumneavoastră. Deocamdată eu vă rog să nu ne faceți probleme. E pentru ultima dată când vă invit să ne însoțiți în mod civilizată la secție ca să lămurim povestea asta.

— Nici nu mă gândesc. O să plătiți pentru asta, faceți o foarte mare greșală!

Politiștii a mai aruncat spre colegii lui o privire plină de lehamite.

— Da, știu, nu sunteți vinovat de nimic. Dacă v-aș spune de câte ori am auzit asta până acum, n-ați mai insista. În fine, e alegerea dumneavoastră. Eu am încercat să evit cercul, îmi sunteți martori, s-a dezvinovățit el ridicând palmele în sus, de parcă n-ar fi avut nicio vină.

Mamei nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Circ? Care circ? Cine vă credeți să ne vorbiți așa? Sunteți de o nesimțire monumentală!

— Doamnă, vă rog eu mult, fără invective, că știm și noi câteva și n-o să vă placă.

— Dar cum vă permiteți?! Plecați imediat de aici!

— E penibil deja, zău. Degeaba vă certați cu mine. Îmi fac doar datoria. Veniți cu noi și lămuriți-vă problemele la secție și, sigur, dacă sunteți nevinovat, puteți pleca în cel mai scurt timp.

Felul în care spusese ultima frază nu lăsa să se vadă niciun dubiu cu privire la ce credea despre nevinovăția tatei.

— Acesta este un abuz! Refuz categoric să vă însoțesc!

Polițistul a mai oftat o dată și a scos de la brâu o pereche de cătușe.

— Cum doriți. Și vă țineți om serios... Încercați să vă purtați decent măcar de dragul fetei.

Mustăciosul s-a întors spre mine și m-a privit cu milă.

— Ce vină are ea că tatăl ei a apucat-o pe căi greșite? Mă siliți să fiu dur, zău așa. Măinile la spate, vă rog.

— E un abuz! Protestez! Ce... ce faceți? Au, mă doare! Vă rog să luați mâna de pe mine imediat. E revoltător ce se întâmplă! Sunt un cetățean al acestei țări și am drepturi...

Cu mișcări rapide și precise, umflatul l-a lipit pe tata de perete și l-a încătușat în fața noastră. Fără să stau o clipă pe gânduri, am sărit în spatele sergentului și mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui. Nu s-a clintit un milimetru. În schimb, unul dintre colegii lui s-a apropiat și m-a desprins de acolo cu mișcările calme, dar ferme ale cuiva care nu se afla la prima misiune de felul ăsta, fără să mă rănească altfel decât în amorul propriu. Pe mama o țineau ceilalți doi cu mare greutate în timp ce se zbătea încercând să se apropie de tata.

Fără alte cuvinte, l-au scos pe tata din curte, l-au suit în mașina cu care veniseră și duși au fost. Intervenția lor nu durase nici trei minute și lăsase în urmă două femei disperate, un câine care nu înțelegea ce se întâmplă și niște visuri distruse.

CAPITOLUL 2

Un duș rece

Când eram mai mică, aveam un obicei aparte, ca să nu zic de-a dreptul ciudățenie. Pe oriunde mergeam, acasă, afară sau la școală, trebuia să calc doar pe suprafețe pline sau de aceeași culoare. Vă sună cunoscut? Sper că nu.

Pentru că era al naibii de greu.

N-aveam voie să pun piciorul, de exemplu, pe crăpăturile din asfalt, pe rosturile dintre plăcile de gresie sau pe locul unde se îmbinau covoarele. Era un fel de superstiție. Nu-mi mai amintesc ce credeam c-o să se întâmple dacă nu făceam așa, dar cu siguranță era ceva rău. Cel mai nasol era când nu aveam imediat o soluție și rămâneam cu piciorul suspendat în aer până găseam ceva – sau cădeam pe jos grămadă, incapabilă să aleg locul unde să calc, spre exasperarea alor mei sau spre amuzamentul celorlalți copii.

Pentru o secundă, am re trăit senzația aia enervantă care m-a chinuit ani întregi.

După plecarea polițiștilor, am intrat într-o stare de șoc. Am trecut de la fazele de negare, furie, negociere și depresie la acceptare cam în cinci minute. Mai mult nu mi-am permis. Era imposibil să ni se întâmple asta. Nu era corect! După stresul legat de operația mamei și răpirea bunicului, aveam dreptul la o pauză, ca să ne revenim și să ne simțim și noi oameni. Era momentul să li se mai întâmple și altora nenorociri! Pe de altă parte, avusesem un an atât de prost, încât mi s-ar fi părut că-l stric dacă lăsăm să se întâmple ceva bun. Așa că am strâns din dinți și am încercat să mă adun.

Nu era o sarcină ușoară.

Au urmat zile de coșmar. Nina s-a mutat la noi. La fel și Victor. Mama suporta prost agitația, așa că trebuia ajutată. Nici n-apucase să-și revină după anii de boală și suferință, că se trezise în coșmarul sinistru în care tata era mare infractor și fusese luat pe sus de lângă noi.

Noroc cu Victor, care era pe fază ori de câte ori aveam nevoie și mă ajuta cu tot felul de sarcini enervante. Mergea la cumpărături, îl scotea pe Farid la plimbare – chestii mărunte care mă scuteau pe mine de o grămadă de bătaie de cap.

Bunicul mă suna de câteva ori pe zi, adică de câteva ori mai mult decât aș fi preferat sau ar fi fost bine pentru sănătatea mea mentală. Exagerez. De fapt, s-a

purtat decent. S-a îngrijit să nu ne lipsească nimic și a făcut tot ce era omenește posibil să îl ajute pe tata.

Cora era plecată la mare cu prietenul ei și cu gașca de motocicliști. Participa la un concurs internațional de frizeri și coafeze pentru care se pregătea de ceva vreme. Mai nou, era pasionată de tot ce însemna machiaj și tunsori, și chiar se pricepea. Spera că, dacă începe să scoată și ceva bani din asta, ai ei o să închidă ochii la „performanțele“ ei școlare.

Am încercat s-o cooptez și pe ea în echipa de reîntregire a familiei, dar buna mea prietenă a procedat în stilul ei caracteristic. După ce la plecare îmi spusese c-o pot suna în orice moment ca s-o țin la curent cu ce mi se mai întâmplă, nu mi-a mai răspuns la mesaje.

Probabil că își scosese notificările ca să nu-i strice nimeni sejurul la mare.

Marea era locul însorit și vesel unde ar fi trebuit să ne aflăm și noi în momentul ăla. Departe de probleme, de Benone și de oameni răi.

Până și Farid era mai zăpăcit ca de obicei. Înțelegea că se întâmplase ceva neplăcut. Neputând vorbi, se tânguia de mama focului. Ți-era mai mare mila să vezi cum îl căuta fără succes pe tata prin toată casa.

La scurt timp ni s-au comunicat acuzațiile oficiale. Procurorii susțineau că există dovezi că în urmă cu trei săptămâni tata ar fi răpit – țineți-vă bine – un polițist, pe care mai apoi l-ar fi șantajat. Serios?! Să-l acuzi pe tata de răpire era cea mai absurdă chestie pe care o auzisem vreodată. Să-l acuzi că a răpit un polițist era de-a dreptul hilar. Parcă eram într-un film prost.

Celelalte două acuzații erau aproape la fel de ridicole. Șantaj? Serios? Tata avea mari probleme să recupereze banii pe care-i împrumutase prietenilor aflați în dificultate. Despre însușirea de foloase necuvenite nici n-o să mă obolesc să vorbesc.

Întâmplător, îmi aminteam perfect, oră cu oră, ce se întâmplase în ziua în care se presupunea că făcuse pe banditul. Fusese un weekend ploios și ne petrecuserăm toată ziua în casă, cu jaluzelele trase, uitându-ne la seriale și moțâind. Doar noi trei și Farid.

Hm. *Doar noi trei și Farid.* Fără alți oameni care să ne confirme povestea. Dacă mă gândeam mai bine, era cam tras de păr. Singurii martori care-i puteau oferi un alibi erau soția și fiica. Adică rudele de gradul întâi. Deodată, filmul în care jucam nu mai era așa prost.

Se transformase într-unul de groază.

CAPITOLUL 3

Lege și ordine

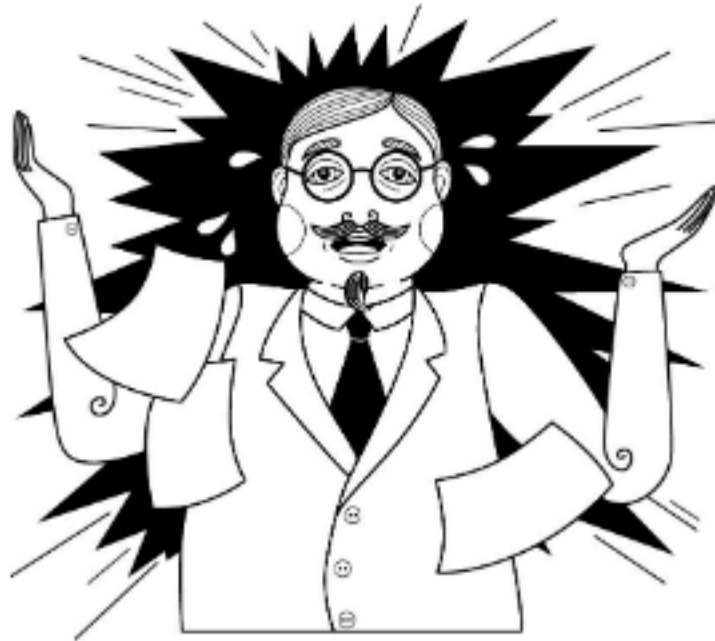
Pentru ca totul să fie și mai palpitant, cei de la Poliție se mișcau extrem de încet. Nu aveam voie să-l vedem pe tata. Mama apucase să discute cu el la telefon trei minute, și asta doar după insistențe și amenințări din partea celebrului avocat angajat de bunicul să ne reprezinte. În prima zi, avocatul fusese foarte sigur pe el.

— Domnilor, doamnă, legea este cât se poate clară. N-au niciun motiv serios să-l rețină mai mult de douăzeci și patru de ore în arestul poliției. Are familie, e o persoană respectabilă, bine integrată în mediul profesional, și are o situație materială excelentă, ceea ce înseamnă că nu reprezintă un pericol major pentru societate. Oamenii mei lucrează în acest moment la întocmirea actelor, așa că vă garantez că diseară o să luați cina împreună acasă.

După trei zile în care tata *nu* a ajuns acasă, garanțiile avocatului nu mai făceau nici cât o ceapă degerată în ochii noștri. Ne-a mărturisit că nu mai întâlnise în viața lui atâta împotrivire din partea autorităților.

— Îmi cer scuze că situația este puțin mai complicată decât credeam. Au apărut niște martori care ne îngreunează munca. În plus, e un haos total. Polițiștii mă trimit de la unul la altul ca să tragă de timp și fac pe proștii când le arăt ce zice legea. Par să aibă ceva personal cu el. Chiar nu înțeleg care-i baiul. O scoatem noi la capăt, fiți fără grijă.

Ce era așa greu de înțeles? Asta se întâmpla când răpeai un polițist sau erai bănuit de așa ceva. Era un scenariu pe care îl întâlnisem în nenumărate filme. Iar partea proastă era că n-avea nicio importanță dacă erai

vinovat sau nu. Doar ei nu-l cunoșteau pe tata, ca să știe ce om de treabă e.

Ne-am dat seama cât de gravă era situația când șeful Poliției, care era un fost coleg de-al tatei, ne-a transmis că el, cu toată părerea de rău, nu poate interveni în niciun fel, din cauza conflictului de interese în care se afla.

Dintre toți, cel mai nervos era bunicul. Îi venea greu să creadă că banii și influența lui nu contau deloc. Și tocmai în cazul fiului său!

— Să-i ia naiba pe toți! Avocații ăștia mă scot pur și simplu din minți. Bani, bani, bani, scuze peste scuze, și rezultate, ioc. Când îi văd, îmi vine să-i iau la bătaie, zău. Dacă aveam nevoie de oameni care să-mi spună ce prost merge treaba în țara asta, angajam niște boci-toare profesioniste, nu juriști plătiți la oră! Sau nu mai angajam pe nimeni și mă ocupam personal de povestea asta. Chiar așa, ce-ai zice dacă i-aș concedia pe toți și l-aș apăra eu pe taică-tău?

Ce-mi plac oamenii cu idei crețe!

— Sincer, bunicule, nu cred că-i momentul să facem experimente. Hai să-i lăsăm pe oamenii ăia să-și facă meseria așa cum știu și vedem după aia ce-i de făcut.

— Știi că în tinerețe am vrut să fac dreptul, nu? Era prin '57... ba nu, în 1963, și tocmai mă întorsesem din misiunea mea secretă în Rusia. Oare ți-am povestit vreodată cum m-am întâlnit cu președintele

Hrușciiov? Pfoai, ce om de treabă era! Am băut cu el o seară întreagă și m-a băgat sub masă. Eh, rușii tot ruși. Pe ăștia nu-i schimbă nimeni în vecii vecilor. A doua zi, de dimineață, m-a lăudat și mi-a propus să lucrez pentru ei. Doamne, ce vremuri!

— Bunicule, nu începe iar! Dacă mai aud o dată povestea cu Rusia, o iau la fugă și nu mă mai opresc până mâine. Ce legătură au aventurile tale de spion ratat cu tata?

— Cine-a zis că-s ratat? N-am spus că i-am refuzat oferta. Hai să nu dezgropăm morții. Eu doar încercam să te fac să uiți de griji, să te înveselesc puțin.

Cheful meu de glume era la pământ. Ca să mă scoți din depresie, era nevoie să te străduiești mai mult de atât. Trecuse aproape o săptămână de la începutul splendidei noastre vacanțe și nu făcuserăm niciun progres. Oare ne putea merge și mai prost?

După cum bănuieți, răspunsul a venit repede.